

Κήρυγμα στὴν ἀπόδοση τῆς ἑορτῆς τῆς ‘Υπαπαντῆς (Ζάχαρου Ζαχαρίας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἶναι γιὰ μένα χαρὰ πού βρίσκομαι πάλι ἀνάμεσά σας καὶ συλλειτουργῶ μαζί σας. Εἶναι πολὺ σημαντικὸ πού ὁρίσθηκε ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας σήμερα, τὴν ἡμέρα τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ στὴν πραγματικότητα τὴν ἑορτὴ τῆς βασιλικῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ «παράσταση» τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ ἡ ἱερουργία τῆς σωτηρίας μας, ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ. Τὴν τελευταία φορὰ πού μὲ προσκαλέσατε στὸ συνέδριο τῶν κληρικῶν σας, μιλήσαμε γιὰ τὴ διπλὴ παράσταση τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστὸς δικαίωσε τοὺς ἀνθρώπους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ἀληθινὸ καὶ τέλειο ὑπόδειγμά Του. Καὶ ἐμεῖς ἀν τὸ ἀκολουθήσουμε, ὅχι ἀπλῶς δὲν θὰ καταισχυνθοῦμε ποτέ, ἀλλὰ θὰ γίνουμε δεκτοὶ ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα ὡς υἱοὶ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς δικαίωσε ἐπίσης τὸν Θεὸν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, διότι μᾶς ἀγάπησε εἰς τέλος, ἔως θανάτου, καὶ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἔργασθηκε τὴ σωτηρία μας. Ἀλλὰ ἡ παράστασή Του συνιστᾶ ἀκόμη τὴν ἔναρξη τῆς ἐμφανίσεως τῆς Ἱερωσύνης Του, γεγονὸς πολὺ σημαντικὸ γιὰ μᾶς πού μετέχουμε σὲ αὐτήν. Ὑπάρχει μία μόνο Ἱερωσύνη, τὸ βασίλειο ἱεράτευμα τοῦ Κυρίου, πού εἶναι κλῆρος ὅλων τῶν χριστιανῶν· ἐμεῖς ὅμως, ὡς χειροτονημένοι Ἱερεῖς, ἔχουμε διπλὴ μετοχή.

Θὰ ἤθελα νὰ σταθῶ γιὰ λίγο σὲ ἔκείνους τοὺς δύο ἀνθρώπους πού ἦταν στὸν ναὸ καὶ ὑποδέχθηκαν τὸν Χριστό: τὸν ἄγιο Συμεὼν, ἀνθρωπὸ «δίκαιο καὶ εὐλαβῆ», ὅπως τὸν περιγράφει ἡ Γραφή, καὶ τὴν προφήτιδα Ἀννα. Καὶ οἱ δύο ἦταν περασμένης ἡλικίας, ἀλλὰ διατηροῦσαν στὴν καρδιὰ τοὺς πολὺ ἴσχυρὴ τὴν προσδοκία γιὰ τὴν ἐπερχόμενη λύτρωση, προσμένοντας τὴν ἄφθαρτη «παράκληση τοῦ Ἰσραήλ», πού ἦταν ὁ Χριστὸς (Λούκ. 2, 25). αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀναζωπύρωναν μέσα στὴν καρδιὰ τους ἀδιάλειπτα τὸ προφητικὸ χάρισμα, ἔχοντας γίνει μέτοχοι τοῦ προφητικοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἐπίσης προφητικὸ χάρισμα, τὸ ὅποιο ὄφείλουμε νὰ ἀνανεώνουμε μέσα μας συνεχῶς, γιὰ νὰ τὸ κρατήσουμε ζωντανὸ μέχρι τέλους. Καὶ αὐτὸ ἔξασφαλίζεται, ἀν πάντοτε διαφυλάττουμε ζέουσα στὴν καρδιά μας τὴν ἄφθαρτη παράκληση τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ἡ παρηγοριὰ αὐτὴ ἀφθονεῖ στὴν καρδιά, μποροῦμε νὰ παρηγοροῦμε ἄλλους, τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, πού προσέρχεται σὲ μας. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀνθρωποι, ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἀννα, ἀποτελοῦν παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι μὲ προφητικὸ τρόπο ἔλαβαν μερίδα ἀπὸ τὸ βασίλειο Ἱεράτευμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσδοκία τους ἦταν μεγάλη. Περίμεναν τὴν παράκληση τοῦ Ἰσραήλ, ὅπως καὶ ἔμεῖς ἄλλωστε, ὁ λαὸς τοῦ Νέου Ἰσραήλ, προσμένουμε τὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου.

Ο Κύριος «ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβη», καὶ ἡ ἐν σαρκὶ ἔλευσή Του στὴ γῆ συνιστᾶ συγχρόνως τὴν προφητεία γιὰ τὴ δεύτερη ἔλευσή Του. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ὅσοι ἀγάπησαν τὴν ἐν σαρκὶ ἐπιφάνειά Του ζοῦν μὲ ἄσβεστη δίψα γιὰ τὴ δεύτερη ἔλευσή Του ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός Του. Δὲν ζοῦν ἀπλῶς μὲ ἔντονη προσμονή, ἀλλὰ τέτοιος εἶναι ὁ πόθος τους νὰ συναντήσουν τὸν Κύριο, πού μᾶλλον σπεύδουν πρὸς αὐτήν.

Οταν ὁ Κύριος ἤλθε, ἀποτέλεσε τὸ ἀντιλεγόμενο «σημεῖο» τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλες τὶς ἐρχόμενες γενεές, ὅπως λέει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο (Λούκ. 2, 34). Δηλαδή, δὲν χωρεῖ ούδετερότητα στὴ στάση μας ἀπέναντί Του. Συνεπῶς, ἀν παραδοθοῦμε σὲ

Αύτὸν μὲ ταπεινὴ ἀγάπη, θὰ μᾶς σκεπάσει ἀπλώνοντας πάνω μας τὴ μεσσιανική Του ἔξουσία. Θὰ Τὸν φέρουμε μέσα μας ψάλλοντας ἐπινίκιο ὅμνο, ὅπως ἔκανε ὁ δίκαιος πρεσβύτης Συμεών. Ἄν ὅμως ἐπιτρέψουμε στὰ μακρὰ ἔτη τῆς ζωῆς μας νὰ ἔξαλείψουν ἀπὸ τὶς καρδιές μας τὴν ἐλπίδα μιᾶς τόσο μεγαλειώδους ἀπολυτρώσεως, θὰ καταλήξουμε σὲ τραγικὸν ναυάγιο. Ἄν ἡ αἰωνιότητα πάψει νὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴ καὶ μοναδικὴ ἐμπνευσή μας, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὁποίας ἡ ἐπίγεια ὑπαρξή μας πραγματώνεται ἐπάξια, θὰ συμμορφωθοῦμε ἀναπόφευκτα μὲ τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα τοῦ πεπτωκότος κόσμου πού μᾶς περιβάλλει. Σὲ αὐτὸν ἔγκειται φυσικὰ καὶ ἡ τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητας.

Ο Κύριός μᾶς ἐμπιστεύθηκε Ἱερὴ παρακαταθήκη, τὴν ὁποία φυλάσσουμε μὲ πίστη, καὶ περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς νὰ τοῦ τὴν παρουσιάσουμε ἀμόλυντη τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν θὰ ἔλθει πάλι νὰ κρίνει τὸν κόσμο μὲ δικαιοσύνη καὶ ἀγαθότητα. Ὅπως προαναφέραμε, δὲν χωρεῖ οὐδετερότητα στάσεως. Ἄν τοῦ παραδοθοῦμε, θὰ φάλουμε καὶ ἐμεῖς ἐπινίκιο ὅμνο, ὅπως ὁ δίκαιος Συμεών, διότι δὲν θὰ ὑπάρξει μεγαλειωδέστερη ἡμέρα ἀπὸ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία θὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο, τὸν Δεσπότη καὶ Λυτρωτὴ μας. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐλπίδα διατηρεῖ ζωντανὴ τὴν καρδιά μας, παρὰ τὰ παθήματα τῆς Ἱερωσύνης. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι εἴμαστε μέτοχοί της Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι ἡ Ἱερωσύνη Του στὸν κόσμο αὐτὸν ἡταν διακονία ὁδύνης καὶ παθημάτων. Γι' αὐτὸν ἄς μὴν ἐπιτρέψουμε στὸν ἔαυτό μας νὰ ὀλιγοψυχήσει στὶς δοκιμασίες καὶ στὶς θλίψεις, ἀλλὰ μᾶλλον ἄς ἀνανεώνουμε τὴν προσδοκία μας μέσω τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας. Τότε τὸ χάρισμα πού μᾶς ἀπένειμε ὁ Κύριος κατὰ τὴν χειροτονία μας θὰ ἀναζωγονεῖ συνεχῶς τὴν καρδιά μας καὶ θὰ τὴν ἐδραιώνει σταθερὰ στὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν.

Ο κόσμος στὸν ὁποῖο ζοῦμε τώρα, ὅσο ὅμορφος καὶ ἐλκυστικὸς καὶ ἀν εἶναι, ὅμοιάζει μὲ παραπέτασμα πού μᾶς χωρίζει τόσο ἀπὸ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ σκότους. Ὕπάρχουν ὥστόσο φορές, πού ἡ σκιὰ ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ σκότους ἀπλώνεται πάνω μας ἀπειλητικά. Ἄλλοτε πάλι δεχόμαστε τὶς λαμπερὲς ἀκτίνες τῆς Βασιλείας τοῦ Φωτός, οἱ ὁποῖες μᾶς παρηγοροῦν καὶ μᾶς συντηροῦν. Ὀφείλουμε ἀπλῶς νὰ φυλάξουμε τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν καρδιά μας, οὕτως ὥστε νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ σταθοῦμε ἀκλόνητοι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ὁ Κύριος θὰ σαλεύσει οὐρανὸν καὶ γῆ. Τότε ὅλα τὰ κτιστὰ θὰ παρέλθουν, καὶ μόνο ὅσα σφραγίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀκτιστη χάρη τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως θὰ παραμείνουν αἰώνια.

Ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος Του ὁ Κύριος εἶπε: «Νῦν κρίσις ἔστι τοῦ κόσμου τούτου» (Ιωὰν 12, 31). Καθὼς κρεμόταν πάνω στὸν Σταυρό, ὁ κόσμος πράγματι κρινόταν. Ἐκεῖνος σιωποῦσε, ἀλλὰ ὅλη ἡ κτίση Τοῦ δάνεισε τὴ φωνή της.

Γνωρίζουμε ότι ο ἥλιος σκοτίσθηκε, οἱ πέτρες ράγισαν καὶ τὰ μνημεῖα τῶν κεκοιμημένων ἀνοίχθηκαν. Καὶ ὅλοι οἱ παρόντες, οἱ ὄποιοι δὲν εἶχαν τὸ φῶς τῆς χάριτός Του στὴν καρδιά τους, «τύπτοντες ἔσυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον». Δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντέξουν τὴ σκηνὴ τῆς Σταυρώσεως Του. Οἱ μοναδικοὶ δύο ἄνθρωποι, πού ἀποδείχθηκαν ἰκανοὶ νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τοῦ Σταυροῦ, ἦταν ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ ὁ ἄγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Διότι Αὐτὸς πού ἦταν νεκρὸς πάνω στὸν Σταυρὸν ἦταν ζωντανὸς μέσα στὶς καρδιές τους, καὶ Αὐτὸς ἦταν πού τοὺς ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ στέκονται ἀσάλευτοι τὴ φοβερὴ ἐκείνη ὥρα, παρόλο πού ἀσφαλῶς ἦταν βυθισμένοι σὲ μεγάλη ὁδύνη.

Ἄν καὶ ἔμεῖς ἀγαπήσαμε τὴν πρώτη ἐπιφάνεια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποθησαυρίζουμε τὸ χάρισμα πού μᾶς χορηγήθηκε, θαυμαστὸ φῶς θὰ λάμψει στὶς καρδιὲς μας ἔμπνεοντας τὴν ἐλπίδα καὶ προσδοκία τῆς δευτέρας ἐλεύσεώς Του. Τὸ φῶς αὐτό, ἀκόμη καὶ ἂν φαίνεται τώρα ἀμυδρό, θὰ ἀποβεῖ θυρίδα γιὰ τὴν ἀτελεύτητη Βασιλεία τοῦ Φωτός, ὅταν ὁ Κύριος ξαναέλθει ἐν δόξῃ. Καὶ τότε, μαζὶ μὲ ὅλους τους Ἅγιους καὶ τὸν δίκαιο Συμεών, θὰ ψάλουμε τὸν ἐπινίκιο ὅμνο: «Εὐλογημένος ὁ ἔλθων καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐν Ὁνόματι Κυρίου». Ἀμήν.

Πηγή: agiazonei.gr